

Незважаючи на відсутність єдиного визначення поняття корупції серед науковців, в Україні існує єдине офіційно закріплене визначення поняття корупції в статті 1 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції».

При визначенні поняття корупції у нормативних актах, держави орієнтуються на зміст міжнародних документів, присвячених цьому питанню, а саме: кодексу поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, прийнятому 34-ю сесією Генеральної Асамблеї ООН у 1979 р., Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією, ратифікована Україною Законом від 16 березня 2005 р. № 2476-IV, Міжамериканська конвенція проти корупції, що була прийнята 29 березня 1996 року, Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією Ради Європи, що ратифікована Україною Законом № 252-V від 18 жовтня 2006 року.

Явище корупції поширене в Україні. Підтвердженням цього є дані міжнародних організацій, зокрема Transparency International відповідно до яких у 2008 році Україна займала 134-ту позицію в рейтингу 180-ти країн, а у 2013 році - посіла 144 місце серед 177 держав, охоплених дослідженням. Відтак Україна стабільно залишається у групі «підвищеного ризику» разом з Камеруном, Іраном, Нігерією, Центральною Африканською Республікою та Папуа Новою Гвінеєю.

Дослідження свідчать, що заходи, які вживаються у боротьбі з корупцією в Україні є вкрай неефективними, оскільки поширення цього явища в межах території України з плином часу лише посилюється.

Протидія корупції, розробка і впровадження в державне управління антикорупційних програм, мають бути нерозривно пов'язані з підвищенням правової, політичної, національної свідомості громадян України.

З метою запобігання поширення корупції в державі необхідно комплексно вживати політичні, економічні, правові, соціальні, ідеологічні, правоохоронні заходи. При цьому, подолання корупції потребує не тільки зусиль держави, а й суспільної ініціативи.

Правильно побудована система державних органів, діяльність яких спрямована на подолання корупції відіграє надзвичайно важливу роль у боротьбі з цим негативним явищем в Україні.

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ В УКРАЇНІ

Вайдалович О.Ф., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.і.н., доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Хойнацька Л.М

Питання розподілу влади та посилення її відповідальності перед виборцями як ніколи актуальні в нашій країні. Без їх вирішення стає неможливим процес подальших реформ всіх сторін українського життя на шляху до інтеграції в загальноєвропейське та загальносвітове суспільство. Отже, поняття парламентаризму набуває ключового характеру як основи подальшого розвитку демократії.

Парламентаризм як елемент політичної структури держави часто розглядають крізь призму організації найвищих органів влади і ототожнюють з парламентською республікою, в якій на відміну від

президентської республіки посади голови держави і голови уряду роз'єднані між собою і обираються безпосередньо парламентом.

Український парламент залишається єдиним органом народного представництва і згідно статті 75 Конституції України «єдиним органом законодавчої влади в Україні».

Становлення і розвиток парламентаризму в Україні історично здійснювались у руслі загальносвітових процесів і тісно пов'язані з українським державотворенням.

Ідея українського парламенту в історичній ретроспективі не розвивалася по висхідній лінії, а мала дискретний характер. Це зумовлено тим, що Україна протягом історії існувала як самостійна держава тільки невеликі проміжки часу.

Окремими фрагментами українського парламенту протягом його історії були народні віча Київської Русі, сейми польсько-литовської держави,

козацької ради часів Гетьманщини, пізніше - вищі законодавчі органи Австро - Угорської та Російської імперій, Української РСР у складі Радянського Союзу.

Наслідком започаткування практики парламентаризму в новітній історії стало створення та діяльність протягом березня 1917 - квітня 1918 рр. Української Центральної Ради - своєрідного національного протопарламенту, який пройшов еволюційний шлях від громадсько - політичного об'єднання до «представницького» органу українського народу. Її поява та діяльність стали закономірним кроком консолідації українського народу на шляху до національно-державної незалежності в XX столітті.

Саме цю історичну традицію Української Центральної Ради продовжує в сучасних умовах Верховна Рада України.

В Україні сьогодні необхідно продовжити процес утвердження демократичних інститутів, чітко розмежувати гілки влади, посилити їх контроль та відповідальність за результати діяльності, забезпечити наявність представництва громадян в усіх органах влади.

Важливо не тільки визначити структуру парламентської коаліції, але і законодавчо закріпити інститут опозиції як органа контролю за урядовою діяльністю. Саме конструктивна опозиція разом з демонополізованими ЗМІ будуть не тільки критикувати уряд та доводити свою позицію до широкої громадськості, але і суттєво впливати на політичний курс країни в цілому.

Відомо, що в світі немає бездоганно діючих парламентів. Проте людство нічого кращого не винайшло для створення гарантій індивідуальної свободи, захисту демократії, ніж парламент. Парламенти критикують, з ними сперечаються, але ідеї і принципи парламентаризму є загальноновизнаними. Парламенти потрібні для того, щоб залучати найширші маси до вирішення державних справ, запобігати тоталітаризму й узурпації державної влади. У діяльності парламентів свобода вибору і демократія як базові суспільні цінності набувають реального виразу, стають гарантією дотримання і захисту прав людини і громадянина, мірилом суспільного буття і прогресу.